

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Co/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	1020201734
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1020201734.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcu #APAGE SATANAS, so sídlom v Kysuckom Novom Meste, Sládkovičova 1222/73, IČO: 51 428 148, proti žalovanej DOXX - Stravné lístky, spol. s r. o., so sídlom v Žiline, Kálov 356, IČO: 36 391 000, o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 12C/1/2021, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júna 2023 č. k. 12C/1/2021-217, takto

rozhodol:

Rozsudok krajského súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“, resp. „súd“) vyššie označeným rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). V žalobe s a žalobca domáhal určenia (vyslovenia) označených ustanovení Všeobecných obchodných podmienok k zmluvám o zabezpečení poskytovania služieb, platných od 06. 05. 2020 (ďalej aj „VOP“) za neprijateľné zmluvné podmienky.

1.1. Krajský súd ako súd prvej inštancie (§ 31 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zistil, že žalobca je právnická osoba, založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa, registrovaná na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky od 23. februára 2018 pod č. VVS/1-900/90-53198. Žalobu odôvodnil porušovaním práv spotrebiteľov žalovaným dodávateľom, ktorý už niekoľko rokov v Slovenskej republike poskytuje služby a sprostredkúva biznis pre podnikateľov, zamestnancov a spotrebiteľov. Žalobca tvrdil, že VOP žalovanej sú zavádzajúce a obsahujú žalované neprijateľné zmluvné ustanovenia, ktoré sa tvária ako dvojstranné dojednania, reálne trojstranné a viacstranné dojednania v neprospech zamestnancov a spotrebiteľov, vťahovaním vecí právne pod Obchodný zákonník, obchádzaním spotrebiteľskej ochrany s úmyslom obohatovať sa na

úkor spotrebiteľov a zamestnancov. Ďalej uviedol, že spotrebiteľia a prevažne zamestnanci sú kolektívne klamaní a poškodzovaní na svojich základných právach na majetok ako aj na rešpektovanie rodinného a súkromného života v rozpore s relevantnými čl. EDĽP a jeho dodatkov, ako aj Charty, a to najmä cez neoprávnené krátenie platnosti hodnôt elektronického produktu (tzv. kreditu) pred skončením zákonnej záruky (24 mesiacov) a pred vyexpirovaním Karty DOXX, ktorých platnosť skončila (expirovala), nevrátenie finančnej náhrady nespotrebovaných hodnôt elektronického produktu (tzv. Kreditu) Karty DOXX po jej exspirovaní pred skončením lehoty premlčania, klamanie spotrebiteľov, zbavovanie sa zodpovednosti k spotrebiteľom, upieranie práv spotrebiteľom a majetkové poškodzovanie práv spotrebiteľov, pre porušovanie i obchádzanie zákona o ochrane spotrebiteľa, Zákonníka práce, Občianskeho zákonníka vykonávaním žalovaných ustanovení VOP ako nekalých praktík a neprijateľných zmluvných podmienok v neprospech spotrebiteľov a zamestnancov.

1.2. Žalobca uviedol, že tu dochádza ku kolízii viacerých právnych noriem, a to najmä zákona o ochrane spotrebiteľa a Zákonníka práce, pričom žalovaná porušuje alebo obchádza kogentné znenia zákona v neprospech zamestnancov a zároveň aj v neprospech spotrebiteľov. Žalobca tvrdil, že produkty (tovar a služby) žalovanej musia požívať minimálne 24-mesačnú zákonnú záruku nie od emitovania, ale od momentu získania ich spotrebiteľom alebo zamestnancom a nemôže ísť o jednostranné okrádanie zamestnancov a spotrebiteľov nezákonným krátením platnosti produktov pod 24 mesiacov, vyvlastňovaním majetku spotrebiteľov a zamestnancov bez náhrady, krátením platnosti majetku alebo majetkových práv z elektronických alebo fyzických (listinných) stravovacích lístkov, kariet, kreditov alebo ostatných produktov (Karta DOXX, Stravné lístky, E-Stravné lístky, Benefitné poukážky, E-Benefitné poukážky, Rekreačné poukazy, Pitný režim) v rámci predmetu podnikania predávané za reálne peniaze, zmenené do inej formy majetku. Žalobca v žalobe pri opisovaní rozhodujúcich skutočností navrhol, aby súd preskúmal oprávnenosť podnikania žalovanej a súlad jej predmetov podnikania s reálnym predmetom činnosti, nakoľko môže ísť o platobné elektronické a finančné operácie, emitovanie cenných alebo obdobných papierov.

1.3. Žalobca ďalej tvrdil, že pojem „dodávateľ“ v zmysle § 302 CSP je potrebné vykladať racionálne v materiálnom zmysle a v kontexte špeciálneho typu žaloby o abstraktnej kontrole, dodávateľom je práve ten (procesný) „dodávateľ“, ktorý v spotrebiteľskej sfére dodáva, vykonáva, ustanovuje, nariaďuje alebo akokoľvek inak neoprávnené uplatňuje nekalé praktiky, alebo neprijateľné zmluvné podmienky, t. j. dodáva nekalé praktiky alebo dodáva neprijateľné podmienky do spotrebiteľskej sféry v neprospech spotrebiteľa v rozpore s právami na ochranu spotrebiteľov v celej spotrebiteľskej právnej oblasti.

2. Aplikujúc ustanovenie § 301 a nasl. CSP krajský súd zdôraznil, že v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach skúma neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky nezávisle od okolností konkrétneho prípadu. Právna úprava abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach predstavuje implementáciu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES z 23. apríla 2009 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov. Ide o osobitný typ konania, ktorého výsledkom je záväzné rozhodnutie súdu, že sa zmluvná podmienka (podmienky) v spotrebiteľskej zmluve bude považovať za nekalú; prípadne za nekalú sa bude považovať obchodná praktika. Následkom pozitívneho rozhodnutia o žalobe v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je zákaz žalovanej použiť takúto zmluvnú podmienku alebo zmluvnú podmienku s rovnakým významom vo všetkých spotrebiteľských zmluvách alebo iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou alebo zákaz používať nekalú obchodnú praktiku.

2.1. Na základe vykonaného dokazovania prečítaním obsahu všeobecných obchodných podmienok k zmluvám o zabezpečovaní a poskytovaní služieb spoločnosťou DOXX - Stravné lístky, spol. s r. o. súd zistil, že z obsahu zmluvného ustanovenia čl. II. bod 2.6 VOP je zrejmé, že zmluvy sú uzatvárané medzi dodávateľom služieb (spoločnosťou DOXX - Stravné lístky, spol. s r. o.) a pokiaľ ide o klienta, teda osobu, s ktorou sa uzatvárajú predmetné zmluvy, nejde o spotrebiteľa fyzickú osobu v zmysle § 52 ods. 4 OZ, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda nejde o spotrebiteľskú zmluvu v súlade s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na strane objednávateľa je fyzická osoba podnikateľ, alebo právnická osoba

podľa § 152 Zákonníka práce, ktorá je povinná zabezpečiť sebe alebo svojim zamestnancom vo všetkých zmenách stravovanie zodpovedajúce zásadám správnej výživy a iné, nejde teda o vzťah, na ktorý by sa vzťahoval § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, v ktorom sú upravené spotrebiteľské zmluvy.

2.2. Krajský súd konštatoval, že aj v prípade konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je možné vychádzať z definovania nekalých obchodných praktík, ako je uvedené v § 7 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že používanie nekalých obchodných praktík musí byť orientované na spotrebiteľov, resp. určitú skupinu spotrebiteľov, pričom práve v dôsledku nekalej obchodnej praktiky by sa mal spotrebiteľ dostať do zhoršenej situácie pri uzatváraní kontraktu z dôvodu konania dodávateľa. Za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 4 citovaného zákona sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9, pričom zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé obsahuje príloha č. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. Klamlivé konanie a klamlivé opomenutie možno všeobecne charakterizovať ako obchodnú praktiku, pod vplyvom ktorej spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, alebo v dôsledku klamlivého opomenutia prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal, pričom pri agresívnej obchodnej praktike sa vo vzťahu k spotrebiteľovi zo strany dodávateľa používa najmä obťažovanie, nátlak, vrátane použitia fyzickej sily, alebo neprimeraný vplyv.

3. V danom prípade, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prečítaním listinných dôkazov predložených žalobcom, však žalovaná neuzatvára zmluvy so spotrebiteľom, nejde o spotrebiteľské zmluvy a z tohto dôvodu nebolo potrebné vykonať ďalšie navrhované dokazovanie. Vzhľadom na to, že neboli splnené predpoklady na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík v zmysle § 301 a nasl. CSP, v konaní nebolo preukázané, že namietané zmluvy sú uzatvárané so spotrebiteľom, a teda so subjektom, v súvislosti s ktorým boli prijaté predmetné zákonné ustanovenia na jeho ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými praktikami, súdu neostala iná možnosť, ako žalobu zamietnuť. Pre úplnosť, pokiaľ žalobca v žalobe pri opise rozhodujúcich skutočností navrhoval súdu samostatne preskúmať oprávnenosť podnikania žalovanej a súlad jeho predmetov podnikania s reálnym predmetom činnosti, nakoľko môže ísť o platobné elektronické a finančné operácie, emitovanie cenných alebo obdobných papierov, súd udáva, že v súvislosti s týmto žalobca neuviedol žiadny návrh na rozhodnutie. Pokiaľ ide o skúmanie oprávnenosti podnikania žalovanej, uvedené sa preskúmava v iných konaniach, napr. v správnom konaní, prípadne trestnom konaní.

4. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Žalovaná ako strana v konaní, ktorá mala vo veci úspech, by mala nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Avšak žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, preto jej krajský súd náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal.

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti celému rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“), ktoré odôvodnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) g) a h) CSP. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie charakteru sporu, ktoré malo za následok nevykonanie dôležitých dôkazov a aj odňatie možnosti konať pred súdom o merite veci. Uviedol, že nesprávne je konštatovanie súdu, že žalovaná nie je dodávateľom služieb pre FO, a že jej právne vzťahy s FO nespádajú do režimu ochrany spotrebiteľa. Žalovaná de facto vykonáva vo svojom mene špecifický predmet podnikania primárne smerovaný na podnikateľov a ich zamestnancov (spotrebiteľov - občanov reálnych konzumentov), aj trojstranné zmluvy medzi 1. zamestnávateľom (zamestnancov), 2. žalovanou a 3. zamestnancom ako konzumentom služieb (produktov) žalovanej. Súd prvej inštancie v bodoch 20. a 21. vyvodil nesprávne, neúplné a nepresvedčivé skutkové a právne závery, že nejde alebo nemôže ísť o spotrebiteľský spor najmä preto, že medzi primárnym konzumentom služieb FO - spotrebiteľom (a zároveň zamestnancom, ale iného

zamestnávateľa) a žalovanou, absentuje pracovnoprávny vzťah, je nepochybné, že ide o predmet plnenia v rámci podnikania alebo nelegálneho podnikania a toto samo osebe v zmysle § 26 zákona o ochrane spotrebiteľa, podlieha súdnej kontrole v rámci spotrebiteľskej ochrany a režimu spotrebiteľov. Stravné lístky ako aj elektronické stravné lístky sa v objektívnej realite podľa žalobcu užívajú primárne pre fyzické osoby, aj osoby bez pracovného pomeru so žalovanou, potom presvedčivosti napadnutého rozsudku chýba konštatovanie o aký iný právny vzťah (režim) by malo ísť medzi spotrebiteľom - konzumentom služieb a žalovanou, ak to nie je spotrebiteľský režim. Žalovaná uzatvára priamo aj nepriamo (sprostredkovane) spotrebiteľské zmluvy prostredníctvom iných zamestnávateľov, spotrebiteľské zmluvy s fyzickými osobami - zamestnanec = spotrebiteľ sa nerovná zamestnanec žalovanej.

5.1. V ďalšej časti poukázal na judikatúru Súdneho dvora pri výklade poskytovania služieb advokáta ako spotrebiteľskej zmluvy. Taktiež žalovaná je poskytovateľom elektronických služieb podľa zákona č. 22/2004 Z. z. o elektronickom obchode.

5.2. Pokiaľ išlo o preskúmanie oprávnenosti podnikania žalovanej, podľa žalobcu je právny názor odvolacieho súdu v rozpore s právoplatným rozhodnutím, napr. KS v Žiline uznesenie sp. zn. 6CoD/9/2017.

5.3. Odvolanie žalobca doplnil o listinné dôkazy.

6. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

7. Na základe odvolania podaného včas stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP) najvyšší súd ako súd odvolací (§ 31 ods. 2 CSP) vec prejednal v rozsahu určenom ustanovením § 379 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 177 ods. 2 písm. c) a § 304 CSP. Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní žalobcu a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, a to z hľadiska, či v konaní (ne)došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok krajského súdu vo veci samej ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania s poukazom na § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v zásade stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a svoje rozhodnutie logicky a presvedčivo, odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobcu v odvolaní odvolací súd doplní ďalšie dôvody.

8. Žalobca, vychádzajúc aj z obsahu jeho odvolania (§ 124 CSP), tvrdil najmä existenciu nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Ako sám uvádza existencia ďalších odvolacích dôvodov vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia charakteru sporu (spotrebiteľský alebo nespotebiteľský vzťah).

8.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

9. Žalobca je ako právnická osoba založená na ochranu spotrebiteľa nositeľom aktívnej legitímácie na

podanie žaloby o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 302 CSP).

9.1. Odvolací súd uvádza, že v danom prípade ide o posúdenie zmlúv, ktorých účastníkmi sú na oboch stranách podnikateľské subjekty - obchodné spoločnosti, teda nejde o vzťah na jednej strane dodávateľa a druhej strane spotrebiteľa - typický a charakteristický pre tzv. spotrebiteľský právny vzťah, spotrebiteľské zmluvy. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní uvedenú skutočnosť správne postrehol, pričom dostatočne a výstižne žalobcovi vysvetlil, prečo jeho žalobu zamietol. S jeho hodnotením v tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje a v ďalšej časti sa vysporiadava iba s odvolacími námietkami žalobcu.

10. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že stravné lístky ako produkt sú v širokej verejnosti dostupné a j nezaradeným ako náhrada za hotovosť a dostávajú sa do rúk komukoľvek, tieto argumenty aj keby sa zakladali na pravde, nemajú na správnosť záverov súdu prvej inštancie žiadny vplyv. Predmetom prebiehajúceho konania je totiž vyslovenie súladu ustanovení VOP so zákonom, pričom tieto neupravujú právne vzťahy medzi držiteľmi stravných lístkov (slovami žalobcu „konzumentmi služieb“), ktorí využívajú stravné lístky ako „platidlo“, ale upravujú právne vzťahy medzi žalovanou a osobami, ktoré si od nej obstarávajú služby, aby mohli naplňať svoje povinnosti, ktoré im ako zamestnávateľom vyplývajú zo Zákonníka práce. Ide teda o iné právne vzťahy ako tie, na ktoré poukazuje žalobca, kedy ich využívajú fyzické osoby. VOP upravujú obchodnoprávne vzťahy medzi žalobcom a zamestnávateľmi, ktorými prevažne sú buď právnické osoby, alebo osoby, ktoré vykonávajú podnikateľskú činnosť. Pri využívaní stravných lístkov sú fyzické osoby spotrebiteľmi, ale voči osobám, od ktorých sú im poskytované tovar alebo služby, pričom žalovaná je len osobou, ktorá je pôvodcom platobného prostriedku. Rovnako pri platbe hotovosťou nie sú fyzické osoby spotrebiteľom voči Európskej centrálnej banke. Z pohľadu namietaných neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých vo VOP nie je podstatné, v koho rukách sú stravné lístky pri platení ich prostredníctvom v obchode alebo reštaurácii. VOP upravujú právne vzťahy vznikajúce pred tým, ako sa dostanú k osobe, ktorá ich používa na platbu v obchode alebo v stravovacom zariadení a pod.

10.1. Do veľkej miery sa v argumentácii žalobcu opakuje, že žalovaná poskytuje svoje služby „nepriamo“ prípadne „sprostredkované“, čo napriek istej nepresnosti hovorí o tom, že žalobca vo svojej podstate priznáva, že nejde o priame právne vzťahy medzi žalobcom a spotrebiteľmi.

11. Pokiaľ ide o použitie zákona o elektronickom obchode, hlbším úvahám o týchto tézach žalobcu bránia obdobné skutočnosti ako tie, ktoré odôvodňujú nespotebiteľský charakter zmlúv uzatváraných žalovanou podľa VOP. Aj pri elektronickom stravnom uzatváraní žalovaná vzťah len s osobami - podnikateľmi, ktorí si naplňajú svoje povinnosti vyplývajúce zo Zákonníka práce ako zamestnávateľa. Nejde teda ani o spotrebiteľské vzťahy, žiadnu ofertu VOP nerozširuje žalovaná k spotrebiteľom, pričom opätovne žalobca poukazuje na vzťahy s medzistupňom medzi žalovanou a „konzumentom služieb“ ako žalobcom - zvaným spotrebiteľom („sprostredkované“).

12. Pokiaľ ide o judikatúru Súdneho dvora, ktorá sa týka advokátov, ide zásadne o iný právny vzťah ako v súdnej veci. Nie úplne je odvolaciemu súdu jasné, aký by mala mať rozhodovacia činnosť, na ktorú poukazuje žalobca, vplyv na prejednávajúcu vec. Okrem citácií rozhodnutí Súdneho dvora žalobca v odvolaní žiadne vlastné úvahy neuviedol. Nie je ani uvedené, či advokát má na pomery tohto konania predstavovať žalovanú, alebo osoby, ktoré za spotrebiteľa (konzumenta služieb) označuje žalobca.

13. Pokiaľ žalobca namietal, že sa súd prvej inštancie odmietol zaoberať skúmaním oprávnenosti podnikania žalovanej, odvolací súd uvádza, že žalobca v predmetnej súvislosti nenavrhol žiadny výrok rozhodnutia, ktorého by sa domáhal. Pokiaľ mal takúto vec súd prvej inštancie preskúmať len ako prejudiciálnu otázku, žalobca neuviedol, ako by záver zo skúmania tejto otázky mal vplývať na rozhodnutie vo veci samej. Z podstaty právnych vzťahov, ktorých sa toto konanie týka a skúmania, ktoré žiadal žalobca, samo osebe nevyplýva odvolaciemu súdu nič, čo by pre účely prebiehajúceho konania mohlo prispieť k spravodlivému a zákonnému rozhodnutiu v súdnej veci. Civilné konanie, osobitné konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach nevynímajúc, je riadené zásadou

kontradiktórnosti, ale súd môže rozhodovať iba v rámci mantinelov, ktoré mu zveruje ústavný poriadok a konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

14. Ak žalobca v odvolaní naznačil svoj nesúhlas s odôvodnením rozsudku krajského súdu ako súdu prvej inštancie (tvrdil, že rozhodnutie je nepreskúmateľné), k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje pre záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Odvolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska prípadnej namietanej vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP vychádzal z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej iba skutočnosť, že sa dovolateľ (v prejednávanej spore strana sporu, pozn. odvolacieho súdu) s právnym názorom odvolacieho súdu (v prejednávanej spore s názorom súdu prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. Iné odvolacie dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný, dovolateľ netvrdil, resp. ich iba označil zákonným ustanovením, ale bližšie k nim už nič neuviedol.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná a vzniklo jej proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP (§ 447 písm. e) CSP).